

STÆVNING

Undertegnede Johnny Noer, BATAR, Quéré 4, 22590 Pordic, Frankrig (pers.nr.: 270236-xxxx)

Indstævner herved på vegne af 50 danske borgere (hvis navne er vedlagt)

den danske Stat ved statsministeren, Helle Thorning-Schmidt, Prins Jørgens Gård 13, 1218 København K og daværende social og integrationsministeren, Karen Hækkerup, Holmens Kanal 22, 1060 København K og ligestillings og kirkeministeren, Manu Sareen, Frederiksholms Kanal 21, 1220 København

til at møde i Københavns Byret, Domhuset, Nytorv 15, København K på den måde og med svar, som retten bestemmer ved påtegning på stævningen.

SAGSØGERS PÅSTAND

Sagsøgte, statsminister Helle Thorning-Schmidt, tilpligtes at måtte anerkende, at regeringsgrundlaget oktober 2011 vedrørende regeringens løfte om (citat): 'at ville give alle medlemmer af den danske folkekirke mulighed for at blive gift i kirken – uanset deres seksuelle orientering' er en forulempelse af Grundlovens § 4, der (som en norm af overordnet gyldighed) betoner statens forpligtelse til at understøtte den evangelisk-lutherske kirkes 500-årige lære om dette for både kirke og samfund dybt forankrede, etiske forhold, der ikke tillader en sådan ubegrænset adgang af såkaldt 'seksuelle orienteringers' vielser i kirken.

- samt at sagsøgte, på daværende tidspunkt social, børne- og integrationsminister, Karen Hækkerup tilpligtes at måtte anerkende, at lovforslag nr. L106, fremsat d. 14. marts 2012 og ved kongelig anordning ført til ikrafttræden d. 15. juni 2012 vedrørende lov om ægteskabs indgåelse og opløsning lov om ægteskabets retsvirkninger og retsplejeloven og om ophævelse af lov om registreret partnerskab – ægteskab mellem to personer af samme køn, ligeledes er en krænkelse af grundlovens § 4, der (som overordnet 'gældende ret') betoner statens ufravigelige forpligtelse til at understøtte den evangelisk-lutherske lære om ægteskab og familie som et fundamentalt forhold, der bygger på ægteskabet mellem en mand og en kvinde (1.Mose 1:27-28) og en far og en mor (Matt.19:4-6).

- samt at sagsøgte ligestillings- og kirkeminister, Manu Sareen tilpligtes at måtte erkende, at lovforslag nr. L105, fremsat d. 14. marts 2012 og ved kongelig anordning ført til ikrafttræden d. 15. juni 2012 vedrørende lov om ændring om medlemskab af folkekirken, kirkelig betjening og sognebåndsløsning – præsters ret til at undlade at vie to personer af samme køn, ved statslig påtvingelse vedr. et for Skrift og bekendelse 'fremmed ritual' til brug ved kirkens vielse af homoseksuelle er en overtrædelse af grundlovens § 4, der (som 'en generalklausul') betoner statens fortsatte og ubrydelige forpligtelse over for den evangelisk-lutherske kirkes bekendelsesskrifters tydelige lære om øvrighedens og kirkens myndighed vedr. det kirkelige ritual.

De tre påstande, som fremsættes i forbindelse med de hovedansvarlige ministres fælles regeringsgrundlag stiller:

- 1) (for statsministers vedkommende) skarpt på de fire (om kirkelige homovielser) anvendte ord: 'uanset deres seksuelle orientering'. Dermed kan (ifølge formuleringen) kun menes, at der overhovedet ikke gives nogen juridisk, etisk, sædelig eller bibelsk begrænsning for de par, som fremover (med f.eks. pædofile og andre fremtidig evt. såkaldt 'lovlige' sex-orienteringer) gør krav på at ville vies (ved anvendelse af statspålagte ritualer) i den evangelisk-lutherske kirke. Dette har allerede - og vil fremover - medføre en betydelig konfrontation med eksisterende retsregler samt (som i dette tilfælde) med reformatorerens bibelske læregrundlag, der i overensstemmelse med Bibelens første blad erklærer: "Gud skabte mennesket i Sit billede; i Guds billede skabte Han det, som mand og kvinde skabte Han dem, og Gud velsignede dem, og Gud sagde til dem: 'Bliv frugtbare'..." (1.Mose 1:27-28).
- 2) for social- og integrationsministerens vedkommende skarpt på den gennemførte lov vedr. en radikal ændring af ægteskabsloven, som ifølge grundlovens 4. paragraf (hvis norm ikke umiddelbart lader sig reducere) på det dybeste berører kirkens bekendelse, der siger, at 'her på jorden opløser evangeliet ikke samfundet eller familien men forlanger i høj grad, at de skal bevares som Guds anordninger (C.A. art.16 stk.6-7) – dog, 'hvis øvrigheden ved dens love i den forbindelse befaler at synde, da bør de troende adlyde Gud mere end mennesker' (stk.7 med henvisning til Ap.G.5:29). Dette betyder, at kirkens bekendelse reelt forbyder de troende i de nævnte tilfælde at adlyde en fremfarende øvrigheds provokerende befalinger, hvilket da ved sådanne forordningers åbenlyse krænkelse kunne skabe 'uro i den offentlige orden'. Udæskende love, der medfører synd, kunne i så tilfælde forekomme at være i modstrid med grl. § 67, der erklærer, at 'intet må læres eller foretages, som strider mod den offentlige orden'.
- 3) for ligestillings- og kirkeministerens vedkommende skarpt på den lov om 'præsters ret til at unnlade at vie to personer af samme køn', som netop (ved denne bestemmelses tydelige henvisning til samvittighedsspørgsmålet) berører FN-konventionen om borgerlige og politiske rettigheder fra 1966; denne siger i artikel 18, stk. 1: "Enhver har ret til at tænke frit og (ret til) samvittigheds- og religionsfrihed." Adskillige danske, kirkelige medarbejdere (kordegne, organister og andre kirkelige funktionærer) er dybt anfægtede i deres samvittighed ved den kirkeministerielle tvangsforordning, at 'den kirkelige handling' (vielsen af par af samme køn) på trods af deres protester alle steder og til alle tider SKAL gennemføres! Det for kirkens lære og bekendelse totalt fremmede ritual opfattes som et 'onde', der gør det svært for de troende at underordne sig den givne øvrighed – 'for samvittighedens skyld' (Rom.13:5).

For alle tre ministres vedkommende er selve det kontroversielle regeringsgrundlag og de efterfølgende gennemførte love en voksende statsbebyrdelse af tusinder af borgeres samvittighed, hvilket er i uomgængelig strid med kirkens bekendelse, som i Confessio Augustana artikel 15 stk. 1 erklærer, at 'de kirkelige skikke (ritibus ecclesiasticis) bør bevares, hvis dette kan ske uden synd'. Imidlertid advarer den samme artikel i kirkens bekendelse 'mennesker mod at bebyrde samvittigheden' (stk.1) ... især (som det hedder): 'ved indstiftelse af sådanne ritualer, som er i strid med læren' (stk.4). I stedet for ifølge grundlovens fjerde paragraf at 'understøtte' (ved ikke at gøre sig til herrer over andre menneskers tro men ved at være medarbejdere på deres glæde...

2.Kor.1:24) har staten ved de tre ministre (enkeltvis og i fællesskab) gennem lovtvang gjort sig til herrer over borgernes tro og dermed til 'medarbejdere' på mange troende danske borgeres samvittighedskval. Sagsøger påstår hermed, at selve regeringsgrundlagets fire ord samt de deraf følgende love overtræder pligtbegrebet i grundlovens fjerde paragraf, og udgør en dagligt voksende forelæmpelse af retsindige borgeres samvittighed.

Sagsøger begærer sagen henvist til Østre Landsret til behandling i 1. instans.

Der tages forbehold om at udvide påstanden til også at omfatte krænkelse af grundlovens § 6 om forelæmpelsen af dronningens statspåbudte trosbekendelse og grundlovens § 13 i forbindelse med ministeransvarlighedsloven § 4 og 5, stk.1-2 om en ministers ansvar for en af dronningen underskrevet beslutning samt for at have (som flere af kirkeministerens regeringskolleger) 'givet folkettinget vildledende oplysninger', og menighedsrådsloven § 38 om menighedsrådets suveræne ret vedr. indførelse af nye ritualer, samt FN-konventionen om borgerlige og politiske rettigheder artikel 18, stk. 1,2 og 4 om, at 'ingen må underkastes tvang' m.h.t. hans tro eller religion'.

GRUNDLOVENS RELEVANTE BESTEMMELSER

§ 4: Den evangelisk-lutherske kirke er den danske folkekirke og understøttes som sådan af staten.

Disse klare definitioner i Danmarks Grundlov vedrørende den kirkes specifikke lære, som den danske stat har forpligtet sig til at understøtte, og som dronningen er statslig forpligtet til at tilhøre, bedes retten i den pågældende sag tage en for kirken og samfundet afklarende stilling til. Domstolen anmodes derfor om at skønne, hvorvidt det ritual, som staten ved lov har pålagt kirken, er i overensstemmelse med Den evangelisk lutherske kirkes bekendelsesskrifter. Hvis dette nemlig er tilfældet, opfylder staten sin pligt ved at 'understøtte' kirkens lære. Hvis det imidlertid ikke er tilfældet, underminerer staten kirkens lære og krænker derved både dronningen og rigets grundlov.

Sagsøger præciserer i den forbindelse, at for dronningen kan hele denne sag få betydning i det tilfælde, den gennemførte lov (hvilket anes i horisonten) fører til en yderligere splittelse af folkekirken. Dronningens tilhørsforhold er da grundlovsbestemt, og domstolen vil da af omstændighederne blive tvunget til at afgøre, hvilken del af 'den splittede kirke', der ifølge bekendelsesskrifterne tør betegnes som den evangelisk-lutherske kirke.

Som illustration for dette forhold angives følgende:

Den 22. februar 2012 kl. 12:00 indløb de sidste hørings svar vedr. kirkeministerforslaget om kirkelige homovielser. Blandt disse var et svar fra en sjællandsk frikirke, som yderligere kunne belyse denne sag. Hørings svaret lyder således:

"Hvis en splittelse indenfor folkekirken finder sted, og et alternativt evangelisk-luthersk kirkesamfund bliver dannet, vil dette rejse spørgsmål i forhold til grundlovens § 4, nemlig hvilken fraktion, der i så fald kan gøre krav på statens understøttelse, idet der kan argumenteres overbevisende for, at den fraktion, der ikke vil vie homoseksuelle, er tættest på den evangelisk-lutherske lære." Hørings svaret slutter med følgende opsigtsvækkende konklusion: "Her vil dronningen blive taget som gidsel i denne problematik, idet dronningen ifølge grundlovens § 6 skal tilhøre den evangelisk-lutherske kirke. Spørgsmålet bliver da, hvilken kirke dronningen skal

tilhøre.” Det er sagsøgers påstand, at en sådan situation (som høringssvaret antyder) er under udvikling, og at et dommerskøn under disse omstændigheder er påtrængende.

SAGSFREMSTILLING

Med henblik på den klart definerede kristendom, som grundloven én gang for alle har fastsat som værende den kirke, staten understøtter, tillader sagsøger sig at betone følgende:

- 1) at den danske verdslige øvrighed ved de tre ministres gennemførelse af de ovennævnte love reelt ikke synes at anerkende grundlovens 4. bestemmelse. Dette vil (hvis ikke der af domstolen bliver grebet ind) uafvendeligt medføre, at al fremtidig lovgivning (både hvad angår nationalkirken – og de øvrige trossamfund – hvis forfatning og forhold på et givet tidspunkt 'skal ordnes iflg. grl. § 66 ved lov') ikke kan forvente at ville blive behandlet anderledes af de verdslige myndigheder.
- 2) at de her nævnte tre hovedansvarlige ministre har brudt med en 150-årig praksis, hvorefter staten ikke blander sig i anliggender, som gennem slægterne er nøje fastlagt af kirkens Skrift og Bekendelse. Dette er nu sket (hævdes det) ved at en ægteskabslovs totalt verdslige regler direkte og uden undseelse griber ind i den grundlovsbefæstede kristendomsforståelse, som Ny Testaments apostle og den evangeliske kirkes reformator, Martin Luther (som med navns nævnelse er omtalt i grundloven) forkynder.
- 3) at staten gennem de tre af regeringens ministre ved de gennemførte love yderligere krænker borgernes grundlovssikrede ret til trosfrihed (grl. § 67), idet de af folkekirkens medlemmer, som i det pågældende tilfælde ikke har kunnet underlægge sig den statslige tvang, i tusindvis har måttet forlade deres oprindelige trosfællesskab for at tilslutte sig (eller selv at oprette) andre trossamfund, som endnu ikke udsættes for dette statslige indgreb.
- 4) .. at den gældende grundlovsbestemte samfundsorden forpligter den danske stat til at understøtte - ikke at underminere eller undergrave - den kristendom, som er og (indtil en eventuel grundlovsændring forekommer) forbliver den evangelisk-lutherske kirkes lære. Påstanden udvides i den forbindelse med at anføre, at de tre ministre både enkeltvis og samlet (som statens embedsmænd og ved den omtalte lovgivning) har svigtet deres loyalitetspligt over for grundlovens tydeligt angivne trosgrundlag, for dermed at søge at erstatte den med en politisk ligestillingsideologi. Med lovgivernes tvang har de pålagt kirken at medvirke til at fremme deres egne politiske formål. De har (som et direkte udslag af den omtalte lovgivning) foretaget en mærkbar regulering af, hvorledes grundlovens kristendom 'politisk skal forkyndes i kirken'; de er dermed (betones det) ikke kun på kanten af grl. § 4 men af selve religionsfrihedsbegrebet – hvilket medfører, at sagsøger tillader sig at anse det som domstolens opgave at forsvare Danmarks Grundlov mod en farlig, politisk ideologi, der vil antaste landet forfatning.

Disse fire punkter medfører, at sagsøger ser det som en nødvendighed at redegøre nærmere for

1. 'Det af staten pålagte vielsesritual samt
2. 'Kirkeministerens politiske intention

SAGSØGERS PÅSTAND VEDRØRENDE DET AF STATEN PÅLAGTE KIRKELIGE VIELSESRIKTUAL

Vedrørende den radikale og historiske ændring af ægteskabsloven, som giver adgang for personer af samme køn til fremover at fordre ægteskabsindgåelsen foretaget – ikke blot på kommunens rådhus – men i sognets kirke, forklares hermed påstanden om, at kirkeministerens angående tilvejebringelsen af det til dette formål nødvendige ritual, er i modstrid med den evangelisk-lutherske kirkes lære. Statens fordring ligger nemlig i, at selve lovens gennemførelse forudsætter, at et statsligt ritualkrav efterkommes. Uanset kirkens varierede reaktioner er selve den ministerielle fordring om udfærdigelsen af et kirkeligt ritual for vielser af par af samme køn at opfatte som et over for staten pligtskyldigt pålæg. Dette fremgår tydeligt af den erklæring, som folkekirkens biskopper offentliggjorde i Nyborg d. 14. april 2010, hvori det hedder: ”Hvis folketinget har lovgivet således, at ægteskabet skal være for såvel hetero- som homoseksuelle par, er folkekirken forpligtet til efterfølgende at udarbejde ritualer, der gør dette muligt.”

En lovgivers forudsatte krav til kirken om at medvirke til gennemførelsen af en lov, der strider mod kirkens egen lære og bekendelse, er aldrig tidligere fremsat i Danmarks historie og må derfor betragtes som en ny magtstruktur, der er uforenelig med forståelsen af den anvendte terminologi i grundlovens 4. paragraf.

SAGSØGERS PÅSTAND VEDRØRENDE KIRKEMINISTERENS POLITISKE INTENTION

Idet det er forordnet som en i Danmark grundlovsbefæstet sag, at ministrenes ansvarlighed for regeringens førelse ’bestemmes ved lov’ (§ 13), må dette (ifølge sagsøgers opfattelse) medføre, at en kirkeminister betragtes som den politiske leder af sit forvaltningsområde; samtidig bør det imidlertid anses for givet, at ministeren ikke på noget punkt eller ved nogen anledning misbruger sin politiske position til at overskride den grundlovsbegrænsede kompetence, som er blevet ham betroet, og som er hans embedes eneste gyldighedskriterium.

Sådanne kirkeministerielle overtrædelser har nu fundet sted – påstår sagsøger – ved ministerens gentagne politisk motiverede krænkelser af Danmarks Grundlovs 4. paragraf, der også for ham er en given retsregel gældende med hensyn til hans forpligtelse over for den evangelisk-lutherske lære i den danske stat.

Som et eksempel på dette, er det sagsøgers påstand, at kirkeminister Manu Sareen ved et såkaldt ’åbent samrådsmøde’ i udvalgsvarerelse nr. 2-080 på Christiansborg d. 23. februar 2012 atter forfulgte sine politiske intentioner i stedet for at vise embedsloyalitet over for kirkens forfatningsmæssige status, der er ministerens eneste hjemmel vedrørende bekendtgørelser, cirkulærer samt (som i dette tilfælde) udtalelser af principiel interesse. Det er sagsøgers påstand, at kirkeminister Manu Sareen ved den lejlighed groft udnyttede et biskoppeligt notat om kirkelige homovielser, som var udfærdiget af Københavns biskop, Peter Skov-Jakobsen, den 21. feb. 2012 med samme anledning for øje. Ved en egenrådig, teologisk sondring valgte ministeren – i stedet for på forhånd at have rådført sig med sagkyndige vedr. kirkens grundlovsbeskyttende bekendelse – også ved denne lejlighed at forfølge det mål, der er hans politiske motivering som ligestillingsminister.

Dette kan illustreres ved følgende:

Kirkens grundlovs- blåstemplede bekendelse siger: 'Vi skal ære ægteskabets guddommelige stand' og 'ægteskabet har Guds Ord for sig' samt 'De, der fører brud og brudgom til kirke har betragtet dette med stor alvor'.

I modstrid med dette erklærer det biskoppelige notat: "Hvis ægteskabet i kirken skulle være noget særligt, ville det problematisere den borgerlige øvrighed samt problematisere den teologisk-etiske eftertanke om ægteskabet."

Det er sagsøgers påstand, at Manu Sareen i sit embede som kirkeminister her beviste sig illoyal overfor kirkens bekendelse ved uden at søge vejledning hos de embedsorganer, der i sådanne alvorlige tilfælde skal bistå ham med rådgivning, udelukkende støttede sig til en kilde, der harmoniserer med en bestemt, for kirken farlig, politisk ideologi.

Sagsøgers påstand støttes endvidere ved, at det i bemærkningerne til lovforslag L105 om biskoppens enlige og ensrettede notat hedder: "På den baggrund er det ministeriet for ligestilling og kirkes vurdering, at en lovgivning, der giver mulighed for indgåelse af ægteskab mellem to personer af samme køn ved en præst i folkekirken, ikke er i strid med folkekirkens bekendelsesgrundlag," – og videre: "...da indførelsen af lovene ikke strider mod folkekirkens bekendelsesgrundlag, vil det ikke være forkert at indføre lovene..."

Sagsøgers påstand støttes fremdeles ved, at tidligere kirkeminister, Birthe Rønn Hornbech, ved samme samrådsmøde erklærede det for at være 'en grov pligtforsømmelse' og 'en eklatant fejl', at kirkeministeren ikke i det pågældende lovforslag (L105) har fulgt folketingets forretningsorden med hensyn til i forslaget bemærkninger at anføre lovens stilling til grundloven.

Idet sagsøger forudsætter, at sagsøgte ikke bestrider, at den nu gennemførte lov tilsigter, at (citater): 'alle medlemmer af den danske folkekirke kan blive gift i kirken – uanset deres seksuelle orientering', samt at regeringen hermed fjerner forbuddet mod vielser af homoseksuelle i kirken for fremover at kunne fortsætte med andre tiltag i retning af kønsneutral ægteskabslovgivning 'fremlægges lovforslaget med (andre lignende) bemærkninger ikke.

*

FORSKELLIGE INTERESSER

Den retlige interesse for sagsøger består i, at folkekirkens forfatning ifølge grundlovens § 66 'ordnes ved lov'. En løfteparagraf, der siden 1849 har ventet på sin opfyldelse. Regeringens lov om kirkelig vielse af par af samme køn indeholder en substantiel læreafvigelse og er et angreb på selve livsnerven af landets kristne kirke. En højaktuel, relevant sag for retsteologien – og dermed for domstolen.

Med fortsat henblik på den retlige interesse er det af sagkyndige blevet anført, at folkekirken ikke er et retsobjekt – ikke har retsevne – og at en sagsøger, som er medlem af folkekirken i den foreliggende situation bør søge fastslået, om folkekirken er et trossamfund, der som hidtil ene

bygger på Skrift og bekendelse eller om den nu tillige tvinges til at skulle bygge på den verdslige øvrigheds opfattelse og tolkning af evangeliet.

Den retlige interesse beviser sig yderligere ved, at repræsentanter for det danske, politiske parti, Kristendemokraterne, i foråret 2012 anmodede et dansk advokataktieselskab, Graven Nielsen og Kokkenborg, Ølgod, for at vurdere, hvorvidt den kendsgerning, at folketinget pålægger et trossamfund et ritual af nævnte karakter, vil være en krænkelse af trosfriheden (arbejdsdokument sept. 2102).

Sagens retlige interesse antydes fremdeles ved, at retsteolog, Kristine Garde, er blevet citeret i Kristeligt Dagblad (10. april 2012) for at have udtalt: ”Hvis et enigt bispekollegium havde protesteret fra begyndelsen... og påberåbt sig, at man var blevet frataget sin grundlovssikrede beskyttelse som trossamfund, havde sagen set anderledes ud.” Hun slutter med følgende udfordring: ”Hvis Højesteret i den aktuelle situation giver én af parterne ret, ville man afgive et teologisk votum om folkekirkens rette lære, og sådan noget vil Højesteret helt sikkert holde sig fra...”

(Hertil kan anføres, at da Australiens Højesteret i december 2013 bestemte, at det – efter at 27 homoseksuelle par ugen forinden var blevet lovformelig gift – alligevel ikke var lovligt for homoseksuelle par at gifte sig, vakte det betydeligt opsigt. De 27 ægteskaber blev annulleret, fordi deres indgåelse stred mod en anden af landets love, der i 2004 specificerede, at ’ægteskab kun kunne indgås mellem en mand og en kvinde’. Myndighedernes svar på de voldsomme klager var følgende: ”Højesteret forholder sig i sin beslutning kun til lovteksten, og det må være parlamentets beslutning, om loven skal ændres; kun hvis dette sker, kan homoseksuelle få lov til at indgå ægteskab på lige fod med heteroseksuelle.” Denne begivenhed skaber (efter sagsøgers opfattelse) ’retlig interesse’ med henblik på, hvorledes danske domstole vil behandle en lignende sag, hvor det påstås, at en ’ny lov er i modstrid med selve grundlovens lovtekst’...)

Sagens offentlige interesse bevises ved, at en lignende sag om indførelse af et nyt kirkeligt ritual i Norge endte ved Højesteret d. 9. april 1987 (Rt. s. 473; samt værket ’Konge, rigsrig og lokalmenighed’, af procesfuldmægtig, Jens Edvin Andreassen, ISBN 8200028488: Oslos Statsbibliotek).

Der henvises i den forbindelse til baggrunden for, at Højesteret i aug. 1996 godtog en lignende sagsøgning af statsministeren for brud på Maastricht-Traktaten. Denne accept blev givet **på grund af traktatens ’generelle og indgribende karakter’**. Samme begrundelse gives for denne henvendelse.

Sagens samfundsmæssige interesse bevidnes ved, at en fjerdedel af de præster, der betjener landets 2394 folkekirker nægter at følge indholdet af regeringens nye lov og mere end et halvt hundrede præster anser lovens indhold som dokumenteret vranglære og i modstrid med præsteløftet (fastsat v. kgl. resolution 27. aug. 1870).

Sagsøgers personlige interesse er bevidnet i bogen ’Folkekirken og vielse af homoseksuelle’, som sagsøger udgav 15. sept. 2010 (Forlaget Scandinavia) samt sagsøgers bog ’Prisgivet’ (2012: Forlaget Pilgrim Convoy – der frit kan tages ned på nettet). Desuden er sagsøger en af initiativtagerne til den nystiftede forening ’Med Grundlov skal Land bygges’, hvortil han d. 23. nov. 2013 blev valgt som formand. Foreningens formålsparagraf stiller skarpt på ’forsvaret af Danmarks

Grundlovs 4. paragraf' og har sat det som sin første protokollerede opgave at søge at stævne tre af regeringens ministre for at have overtrådt denne paragraf. Herudover har sagsøger ved en betydelig mødevirksomhed samlet de 50 danske borgere, der står bag stævningen.

Hvad yderligere angår sagsøgers personlige interesse, henvises til den sagsbehandling, som sagsøger personligt er blevet udsat for vedrørende den klage, som han d. 14. sept. 2010 sendte til biskop Lise-Lotte Rebel, Helsingør, angående en artikel, som i det 120. nummer (juni 2010) af tidsskriftet 'Kritisk Forum for Praktisk Teologi' var skrevet af den teologiske konsulent for Helsingør Stift, sognepræst Jørgen Demant, Kgs. Lyngby. I denne artikel erklærer forfatteren, at Guds tilstedeværelse i bryllupsritualet for det homoseksuelle par, Søren og Peter, er så nærværende, at Den Treenige Gud inkarnerer sig i det homoseksuelle brudekys.

På trods af sagsøgers omhyggelige dokumentation afviste samtlige instanser: præst, provst, biskop og til sidst kirkeminister, klagen uden anden begrundelse end denne ene: "Der er muligvis tale om 'en fejlagtig opfattelse af Jørgen Demants artikel" (Kirkeminister Birthe Rønn Hornbech, dok. nr. 126204/10).

Sagsøgers 'fejlagtige indlæsninger' drejer sig om følgende fire påstande i præstens artikel:

Den trinitariske velsignelse er (citater): 'en inkarnatorisk bevægelse, hvor parret (Søren og Peter) indsættes som bærere af Guds velsignelse (side 65).

Ved vielsesritualet (ved Søren og Peters bryllup) bliver (citater): 'Menigheden vidne til inkarnationsunderet' (side 66)

Præstens håndspåleggelse (ved Søren og Peters bryllup) er (citater): 'En solidaritetserklæring, der indebærer Guds medleven og støtte til de to mennesker, der har givet sig til hinanden' (side 67).

Ved Peter og Sørens bryllup er (citater): 'kysset måske det stærkeste udtryk for inkarnationens teologi' (side 68)... for (citater): "**Ligesom Gud forbandt sig med verden i Kristus, sådan kan mennesker i den erotiske hengivelse forbinde sig med hinanden**" (side 69).

Artiklens forfatter udtaler ved en høring 21. sept. 2010 at han (på trods af brudeparrets mandnavne) ikke henviser til 'homovielser' men kun til 'vielsen'. Disse fire påstande tør i dag – efter både de verdslige og kirkelige myndigheders blåstempling – anses for at være på linje med en given teologisk baggrund for det nye vielsesritual, som nu ved lov indgår i folkekirkens kirkelige handlinger. (Eftersom sagsøger ikke har kunnet finde ørenlyd for sin klage, tillader han sig at anmode retten om også at tage stilling til dette forhold, idet han anfører det som et væsentligt punkt både i spørgsmålet om 'sagsøgers personlige interesse' samt i selve spørgsmålet om det teologiske argument for homovielsen.

OM GRUNDLOVSBRUD

Det gøres gældende, at efter at have overvejet indholdet af den nu gennemførte lov i 150 dage kommenterede et kirkeministerielt 'udvalg om folkekirken og registreret partnerskab' side 40, punkt 5.1-2, d. 15. sept. 2010 med følgende (citat): "Folketinget kan ikke lovgive på en måde, der er i strid med den grundlæggende evangelisk-lutherske bekendelse; Folketinget er i den henseende begrænset af udtrykkelige og klart normative grundlovsbestemmelser, som f.eks. grundlovens § 4.

Og yderligere: Professor i retsvidenskab, Hans Gammeltoft Hansen erklærer: "Den danske folkekirke kan ikke retligt gestaltes på en måde, der strider mod det system af kirkelige opfattelser, som indgår i Den evangelisk-lutherske kirke. Noget sådant ville simpelthen være i strid med Grundloven! **Det er ikke til at komme uden om!**" (Kr. Dagbl. 28.06.91).

Og yderligere: Daværende departementschef i kirkeministeriet, Preben Espersen, erklærer: "Grundlovsbestemmelse § 4 må opfattes som en generalklausul, der påbyder folketinget og kirkeministeriet at tage skyldig hensyn til indholdet af den evangelisk-lutherske bekendelse (Kr. Dagbl. 25.04.91).

Og yderligere: Den jurauddannede, tidligere kirkeminister, Birthe Rønn Hornbech erklærer: "Forslaget om ændring af ægteskabsloven er i strid med grundloven, hvis forslaget ikke er i overensstemmelse med bekendelsesskrifternes opfattelse af ægteskabet; det virker ikke som om kirkeministeren kender dette ansvar over for grundloven" (Kr. Dagbl. 10.02.2012).

OM KIRKENS BEKENDELSE

Det gøres fremdeles gældende, at da Kejser Karl V den 21. januar 1530 indkaldte fyrster og stænder til en rigsdag i Augsburg med påbuddet: "I skal gøre rede for jeres tro!" kunne de reformerte teologer få måneder efter fremlægge deres forsvarsskrift. Dette var begyndelsen til Confessio Augustana, som i dag er et hovedbekendelsesskrift i Den Danske Folkekirke. I 1555 blev det et grundlag for Augsburg-religionsfreden. 1577 fik det kirkeretlig gyldighed for de kirker, som tilsluttede sig konkordieformlen (sidste lutherske bekendelsesskrift). For Danmarks vedkommende præciseres CA's 'karakter af bekendelsesskrift' såvel i Kongeloven som i Chr. V's Danske Lov. **Da grundloven ingen ændring har foretaget med hensyn til kirkens bekendelse, gælder dette stadig!** Derfor må reformerte kristne i dag som dengang 'gøre rede for deres tro'.

I Den Augsburgske Bekendelse hedder det således, 'at siden Adams fald fødes alle mennesker, som er forplantet på en naturlig måde, med synd, det vil sige: Uden gudsfrygt, uden tillid til Gud og med begær; "denne sygdom eller last," betones det, "er virkelig synd..." (art. 2, stk. 1-2).

Dette udsagn (at 'synd er synd') stemmer overens med Bibelens lære, hvor der i beretningen om Sodomias undergang fortælles, at byens indbyggere råbte til Abrahams slægtning, Lot: "Hvor er de mænd, der er kommet til dig i nat? Kom ud med dem til os! Vi vil ligge med dem!" (1. Mose 19:5). Om det homofile forhold i Sodoma forklarer Skriften: Herren sagde: 'Der lyder et højt skrig fra Sodoma; **deres synd** er meget stor!" (1. Mose 18:20). Apostlene forklarer i Ny Testamente, at når

det homofile 'begær optændes', er både mænd og kvinder 'hengivet til vanærende lidenskaber' – ja, til 'et uværdigt sind, så de gør det, der er usømmeligt" (Rom. 1:26-28).

Regeringens lov om vielse af homoseksuelle par i kirken og dermed velsignelse af deres samliv fjerner sig fra det centrale punkt i kirkens bekendelse og Skriftens lære at 'synd er synd' – og at en synder derfor først og fremmest skal omvende sig. Når det bestrides, at en sådan 'omvendelse' er umulig for homoseksuelle, stemmer dette ikke overens med Ny Testaments lære, som erklærer, at der i den første menighed var 'mænd, der ligger i med mænd' – men at disse omvendte sig (1.Kor.6:9-11).

I Den Augsburgske Bekendelse hedder det fremdeles, at 'faldne kan opnå syndernes forladelse til enhver tid, når de omvender sig" (Art. 12, stk. 1).

Dette samstemmer med apostelens lære, når han siger: "I skal aflægge det gamle menneske, som hører til jeres hidtidige levned, og som ødelægges af sine forførelseriske lyster, og I skal fornyes i sind og ånd og iføre jer det nye menneske, skabt i Guds billede..." (Ef. 4:22).

Eftersom Guds lov er til for (ifølge Skriften) at føre syndere til omvendelse, hedder det videre: "Loven er bestemt for forbrydere... dem, der slår deres far og mor ihjel, for drabsmænd, utugtige, mænd, der ligger i med mænd... og hvad ellers strider mod den sunde lære (1. Tim. 1:8-11).

Regeringens nye lov om kirkelige homovielser foranlediger kirkens største lærestrid efter reformationen. Den nye lov strider mod kirkens lære om omvendelsens betydning. Den er i direkte kollisionskurs med kirkens bekendelsesskrifter og er derfor i uoverensstemmelse med grundloven.

*

Det gøres yderligere gældende, at Danmarks dronning på grund af sin grundlovsbefæstede bekendelsesbinding (grl. § 6) og ved den påbudte udstedelse af 'kongelig forordning' bliver årsag til, at ministerens ansvar skærpes (gr.l. § 13). Ministeren har (hvilket er sagsøgers påstand) ved denne lov taget dronningen 'som gidsel' for en politisk mærkesag. Majestæten er den eneste person i riget, der ikke (som andre borgere) har trosfrihed... hvilket er blevet krænket af et regeringsgrundlag, der strider mod dronningens (af staten påbudte) trosbekendelse og dermed mod grundlovens klare bestemmelser,

at 6000 borgeres protester allerede ligger i kirkeministeriet – (protestbevægelsen vil vokse med dagen – og vil ved sin styrke bevidne 'sagsgenstandens størrelse'),

at ifølge de 1738 høringsvar, som d. 22. feb. 2012 lå på kirkeministerens bord, 157 præster har anmodet om, at også 'andre kirkefunktionærer kan fritages for at deltage i bryllupper med par af samme køn' (40 organister har fremsat samme ønske). Ministeren har afslået denne anmodning – hvilket forekommer som en overtrædelse af FN-konventionen om borgerlige og politiske rettigheder af 1966 art. 18 stk. 1-2, der bl.a. betoner: "Denne ret skal omfatte frihed til... at kunne udføre rituelle handlinger... efter eget valg," samt: "ingen må underkastes tvang, der kan begrænse hans frihed til at antage en anden tro efter eget valg." Samt artiklens 4. stykke (i forbindelse med det normgennembrud, som er inkorporeret i det nye statsligt påtvungne ritual og på det dybeste berører de kristne forældres børn og søndagsskolernes undervisning): "De i denne konvention deltagende

stater forpligter sig til at respektere forældres ret til at sikre deres børns moralske opdragelse i overensstemmelse med deres egen overbevisning."

Det præciseres, at sagsøger ud over dette gør gældende:

1. at denne stævning har som eneste formål – ikke at foranledige en hetz mod mennesker, som lever efter deres egen livsstil – men at bringe for en dag, hvorvidt det er i overensstemmelse med Danmarks Grundlov, at den verdslige øvrighed ud fra sin egen fortolkning af evangelierne pålægger landets nationale kirke – i åbenlys modsætning til andre trossamfund – at (for at bruge det nytestamentlige udtryk) 'give til kejseren, hvad ene og alene tilhører Gud' (Matt.22:21).
2. at den verdslige myndighed kan tillade eller ikke tillade, om vielser af homoseksuelle kan finde sted på rådhuset; i så tilfælde kan kirken kun advare og formane – men træder 'kejseren' (for at blive i Bibelens terminologi) over kirkens tærskel for at indføre vielsesritualer, der er i modstrid med kirkens Skrift og bekendelse, så møder han andre love, andre normer, andre sange og en anden kultur, andre ledere – ja, en anden konge; da møder han (som Jesus siger): 'et rige, som ikke er af denne verden' (Johs.18:36).
3. at det næppe er en tilfældighed, at ministeriet for ligestilling og kirke er forenet i samme person. Med regeringsgrundlaget oktober 2011 for øje forekommer det som en nøje planlagt strategi at søge at få en politisk ligestillingsideologis principper til at overtage den paragraf i grundloven, som indtil videre præciserer det kristne, protestantiske livssyn, der har været Danmarks faste fundament i 500 år og grundlovens fornemste ide i 150 år. Påbuddet til kirken om at medvirke til gennemførelsen af regeringens politiske ideologi er og forbliver en krænkelse af grundloves fjerde paragraf.

Sagen har af den grund ikke kun national interesse men følges med global opmærksomhed – og dens forløb vil enten bekræfte eller afkræfte, hvorvidt retfærdigheden i Danmark sker fyldest, eller om Shakespeares verdenskendte replik fra skuespillet Hamlet synes at gå i opfyldelse: "Something rotten in the State of Denmark". – Må Gud give, at der i Danmark ydes retfærdighed i denne sag, og at Shakespeares dystre erklæring bliver gjort til skamme!

Bilag, der fremlægges:

- 1) **Det nye vielsesritual**, (vedlægges)
- 2) **Fem mørke punkter i det nye ritual**, (vedlægges).

Sodomas ørken, Israel, den 17. december 2013

J o h n y N o e r